

משפטים

מתוך הספר לקוטי הלכות

ב.כ.ה. עד האלקים

הדין הכשר נקרא "אלקים". כמו שכתוב כמה פעמים בתורה: "עד האלקים יבא דבר שניהם" וכיוצא בזה בכמה מקומות. כי הדין שדן דין אמת וכל דבריו באמת מתלבש בו אור ה' יתברך בעצמו, כביכול, וכמבאר היטב במאמר "תהמת יכסימו" (לקוטי מוהר"ן א' - סימן ט'). ועל-כן הדין בעצמו נקרא "אלקים", פי נתלבש בו אור ה' יתברך, כביכול, על-ידי האמת שהוא אורו יתברך בעצמו, כביכול. (הלכות דינינים ב' - אות ו')

ב.כ.ט. פיייתן איש וכו' וכל-בהמה לשומר

עקר השמירה אינה אלא על-ידי השגחת ה' יתברך כי אי אפשר לבן אדם לשמר כלל מכל הזקות ובפרט מאנסין כי אם ה' יתברך לבד הוא עקר השומר שלנו כביכול כמו שכתוב הנה לא יגום ולא יישן שומר ישראל ה' שמרנו וכו'. ואם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. כי עקר השמירה היא רק על-ידי השגחתו יתברך ועקר השמירה של השומר הוא שצריך להשתדל להמשיך השגחתו יתברך על הדבר הנתון לו לשמר וזה עקר שמירתו. (הלכות שאלה א' - ס')

ב.כ.ג. הנה אנכי שלח לפניך מלאך

עקר אחיות הדינים והיראות הנפולות הוא רק מחמת הרחוק מאחד. ועל-כן כשחטאו ישראל בעגל ובקשו הרבה רשיות, חס ושלום, אחר-כך אמר ה' יתברך למשה: "הנה אנכי שלח לפניך מלאך וכו'". שמשר רשותו, כביכול, למלאך להוליך את ישראל, ועל-כן לא חפץ משה בזה, כמו שכתוב: "אם אין פניך הלכים אל תעלנו מזה" וכו'.

כי תכף כשנתן רשות לאחד אפלו למלאך הקדוש, אף-על-פי-כן מאחר שנשתלשל הרשות ונתרחק מאחד, מזה יש להם אחיזה חס ושלום, ויכול להגיע חס ושלום, רשות למשחית שהם היראות הנפולות שיש להם רשות להזיק חס ושלום, רק על-ידי רבוי הרשיות והמלכיות כשנתברו על-ידי עוונות חס ושלום בבחינת בפשע ארץ רבים שריה (משלי כח), כי משם עקר אחיות הקלפות והיצר הרע שעקר אחיותם מכפירות שנמשכין רק מחמת שלפעמים ה' יתברך נותן רשות לשליח ולמלאך שמוזה נשתלשל אחיות הכפירות והדינים שאומרים חס ושלום שתי רשיות יש, כמו שאמרו רבותינו

כשת על רבי נחמן אפרסלם

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

סדר הנסיעה של רבנו ז"ל לארץ-ישראל (יש)

עש ... ואמר, שמכרחים לתן לו איזה סך טאלער (סך מטבעות) בשביל זה, ואמר, שילך להקפיטן, והלך האיש הנ"ל לפתח התבה לקח הטאלער, ונתממה קצת, והלך להקפיטן, ופשט ידו לתן המעות להקפיטן, כי סבר שזה שדבר בלשון נכרים אליהם, כבר בקש עבורם את הקפיטן עבור זה שיניח אותם, והקפיטן צעק עליו צעקה גדולה, ולא שמע אליו כלל ... (ההמשך מעבר לדף)

אמתתו יתברך. וכן אי אפשר להשיג דרכי הנהגתו את העולם שהוא על-ידי מדותיו יתברך, שהם שמוותיו פידוע, כי גבהו דרכיו מדרכינו, כי השגת עצם האמת נעלם ונשגב מאד. (הלכות רבית ה' - אות ל"ב)

ויברך את-לחמך ואת-מימך והסרתו מחלה מקרבך

(ב.כ.ה.)

ויברך ממש, הינו בחינת הברכה שעל ידה נתברך המאכל כפודע, ואזי: והסרתו מחלה מקרבך. פי נמשכין כל פחות הרפואה לתוך אותו הדבר שאוכל ושותה. פי הברכה שמברכין על כל דבר הוא בחינת דבר ה'. ועל ידה נתעלה ונתרומם הדבר שאוכל ושותה למעלה לשרשו כפודע (עין לקוטי תורה פרשת עקב) שזהו עקר הברכה להגביה ולהעלות המאכל שאוכל לשרשו העליון, פי הברכה שהיא דבר ה' היא היא שרשו.

במצא כשאנו מברכין על מה שאנו אוכלין ושותין אין אנו צריכין עוד לרפואות, פי הברכה היא בחינת תפלה, פי התפלה היא גם-כן ברכות והודאות לשמו הגדול יתברך, הינו בחינת דבר ה' שהוא השרש העליון. וכשנתעורר השרש העליון בחינת דבר ה' אזי הדבר חוזר לשרשו העליון ששם כלולין כל הפחות בלם. ועל-כן אין אנו צריכין עוד לרפואות, פי יכולין להמשיך פחות הרפואה לתוך המאכל והמשקה שאוכל ושותה על-ידי דבר ה' (ועין בלקוטי תנינא, א'). (הלכות ברכת הריח ב' - אות ב')

ז"ל על אחר שטעה על-ידי זה פדאיתא שם בחגיגה, אחר מאי חזא? חזא מט"ט דיהבי ליה רשותא וכו'. אמר שמע מנה וכו'.

ועל-כן כשרצה ה' יתברך לשלח מלאך ולתן לו רשות להוליך את ישראל, הזהיר את ישראל שיזהרו מאד לבלי לטעות חס ושלום על-ידי זה. וזה שכתוב שם: "הנה אנכי שלח מלאך לפניך וכו' השמר מפניו וכו' אל תמר בו". ודרשו רבותינו ז"ל: אל תמירני בו, פי צריך אתה לזהר שלא תטעה מאחר שנתן לו רשות שלא תטעה חס ושלום בכפירות כמו שטעה אחר, פי שמי בקרבו, פי באמת אין לו שום רשות בפני עצמו חס ושלום כלל, רק כל מה שעושה הוא ברשותי ובשליחותי פי שמי בקרבו כנ"ל. נמצא, שכל מה שנשתלשל רשות יותר אפלו בקדשה אפלו למלאכים קדושים, אף-על-פי-כן מזה נשתלשל אחיותם חס ושלום. (הלכות כח והרשאה ג' - אות י"ג)

ב.כ.ג. הנה אנכי שלח מלאך וכו' השמר מפניו וכו' אל-תמר בו וכו' פי שמי בקרבו

רבותינו ז"ל: אל תמירני בו. כי שמי בקרבו, זה מט"ט ששמו בשם רבו, פי מט"ט בגימטריא שד"י כמובא (רש"י שמוות כג, כא). הינו שהשגת אמתתו יתברך מצד זה השם משיג המלאך עד שהמלאך נכלל בו יתברך בבחינת זה השם ונקרא על שמו, אבל שם צריכין לזהר מטעות שלא לטעות שהשגה זאת הוא עצמות אמתתו יתברך, פי על זה נאמר: "השמר מפניו אל תמירני בו".

ועל-כן לא בחר משה בבחינה זאת ואמר: "אם אין פניך הלכים וכו'", פי משה כל השגתו היה גבה מאד, כי השיג מבחינת שם העצם שהוא שם הויה ברון הוא, אבל גם הצדיקים הגדולים שהשגתם רק בבחינת שם זה שהוא שם שד"י הם יודעים ונוהרים מטעות ואינם טועים חס ושלום, שזה תכלית ההשגה, רק יודעים שאי אפשר להשיג

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב/סו)

שוב להגיד ולשיר נ נח נחמן נחמן מאומן לזכות לכול הישועות

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)

לראות באבי הנחל

= שלום ומחלקת (חלק א) =

... רמזו לאחד שילמד ממנו, שלמרות שהוא אינו יכול לזוז

וללכת ממקום למקום, בכל זאת, ברוך-השם, הוא לא מתיאש. ואמר לו שלא טוב לחשב מחשבות, וכנה אותם 'מחשבות רעות'. והאיש הזה אמר לר' ישראל, שאחר כל יגיעותיו הוא רואה שקשה לו לעשות שלום בין החברים, ור' ישראל נהנה ואמר לו שהוא נשאר לבד, וכל חבריו (ואנשים שקרב אותם) עזבו אותו, וזה טוב מאד וכו'. (שבת מברכים אלול תשנ"ב - מבשרת)

אחרי פורים תשנ"ד, אחד ספר לר' ישראל שהעריבים זרקו אבנים על היהודים בכתל ואף אחד לא נפגע, התחיל ר' ישראל לספר בשמחה, כמה אבנים קבלו אנשי ויהיה נסים שאף אחד לא נפגע. וכך אמר: "האבנים עשו נגונים כאלו, איזה פנים יש לנגון בלי אבנים? אשרינו, ועוד אבן. וכל מה שהאבן יותר גדול, האשרינו יותר יפה. היה אשרינו עם אבנים, ועכשו נתהפך". והוסיף: "היה להם (לפונג'דים) גאווה עד השמים, בתי פנסיות וכו' ... כלם מתו ומכרו הבנינים בשביל ניר. הם נופלים ונופלים, ואנחנו עולים ועולים, ואני בראש. לא רצו לתת לחם בשבילי ובשביל ילדי. השם היה תמיד אתנו. קבלנו אבנים מהמתנגדים, ואפלו מי שקבל בראש - לא נפגע, לא היה לו כלום. רבי נתן, אחר שזרקו עליו אבנים גדולים שממיתים, היה בייער שר: גדלתנו ותפארתנו יגלה משיח צדקנו" ...

דבור, טו"ז
גדל כמו לטוב, וכן להפך, חס ושלום

כרצונך הטוב, עד שאזכה עלי-ידי החמימות וההתלהבות דקדושה, לתקן כל הפגמים שפגמתי נגדך עלי-ידי תבערת הלב וחקימות והתלהבות דסטרטא אחרא.

ואזכה ברחמיך וישועתך, לגרש כל הרוח שטות ממני, ואת רוח הטמאה תבער ממני ומקרבי. ותכף את יצרי להשתעבד לך, עד שאזכה לטהרת הלב באמת, ועלי-ידיה אזכה לדבר ולשוח ולפניך דבורים חדשים בכל פעם.

מלא רחמים, חומל דלים, החושב בתקוני גם עתה, פתח פיך לאלם כמוני, הורני מה שאדבר הביני מה שאשאל. "אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך". רחם עלי והיה בעורי, שאזכה להרבות בשיחה, זו תפלה, ביני לבין קוני בכל יום ויום כל ימי חיי. ותשפיע עלי דבורים חדשים קדושים ויפים בכל פעם, תן לי דבורים חדשים מלא רחמים, באפן שאזכה להציל נפשי עלי-ידם ממה שאני צריך להנצל בזה ובבא, ולשוב אליך באמת ובלב שלם כרצונך הטוב, ולא אשוב עוד לכסלה, אם און פעלתי לא אוסיף.

רחם עלי ברחמים חדשים, בזכות הצדיקים הגדולים השלמים, אשר אנו נשענים עליהם תמיד, שזכו להתחדש בכל פעם בכל יום ובכל-עת ובכל שעה. פי אתה יודע שכל סמיכותנו עליהם, ובגדל פהם יש לנו על מה לסמך עתה גם עתה, אפלו בעצם פחיתותנו וגריעותנו חס ושלום. הושיענו בזכותם וטהר לבנו לעבודתך באמת. "השיבני ואשובה פי אתה אלקי". כי גלוי וידוע לפניך, אשר מלאתי מלים, אך איני יכול להוציאם בפה. תן לי דבור של תשובה, כי אני לא אחשך פי מלדבר לפניך כל מה שיבא לתוך פי. אך רחמיך יקדמוני ויעזרוני,

... ואחר-כך היו מחפשים אחר זה שדבר אליהם בלשון נכרים, וחפשו בחפוש אחר חפוש, ולא מצאו שם שום בן-אדם, שיוכל לדבר בלשון רוסיא, רק הכל - ישמעאלים וערביים, ואז נפל עליהם פחד גדול, ואחותם רעה גדולה, עד שלא היו יכולים לנוח על המשכב מחמת רעידת הגוף מגדל הפחד, כי אז הבינו, שהם בספינה של מלחמה, שקורין "קריג-שיף", והוא סכנה גדולה בלי ערך, ועדן אין יודעים מי היה זה, שדבר להם בלשון רוסיא והודיע להם, שהיא ספינה של מלחמה.

ובבקר באו אל הספינה אנשי-חיל, שקורין ברנד-יאן, ורבנו זכרוננו לברכה עם האיש שלו הנ"ל רצו עוד לבוא להתנפל לפני רגלי הקפיטן ולהתחנן לו, שיניח אותם לשוב אל הספר, אך בתוך כך עקרו האנקרס (עוגני הספינה), וברחו לצד שהרוח נשאת מחמת פחד, כי המלחמה נתעוררה מיד, ונשמע קולם מאד, ושמעו שם על הספינה קול גדול מאד של ההורמאטעס והבאמבעס (תותחים ופצצות) ושאר קולות כאלו מעניני מלחמה, פי קולם נשמע למרחוק מאד. וגדל הסכנה והאימה והפחד, שהיה להם אז, אין לשער, ונפלו למשכב שניהם יחד, ולא היה להם אפלו מים לשתות, פי לא הכינו להם כלום, כנזכר לעיל.

וה' ברב רחמיו וחסדיו נתן להם חן בעיני ישמעאל אחד, שהוא היה קעכער (טבח) אצל הקפיטן, ונתן להם בגנבה שאל אחד קאווע (היינו כוס של קפה) שחורה לכל אחד ואחד בבקר ובערב. ומחמת החלשה שלהם היו מטלים על ערש-דני, רחמנא לצלן, ולא ידעו בעצמם היכן הם, כי היו סגורים בחדר שלהם נופלים למשכב, אך זאת שמעו, שהיה רוח-סערה, ונשא את הספינה, ולא ידעו לאיזה מקום נשאה ...

שלא אומר דבר שלא כרצונך חלילה, פי אתה חפץ חסד ומרבה להטיב, ואתה חפץ בתקוני ובטובתי גם עתה, עזרני והושיעני למען שמך. פי מרב בלבול דעתי, על כן דברי גם עתה לעו. אבל אני מכרח ומחויב לדבר ולשוח ולהתחנן לפניך כל עוד נפשי בי, כל זמן שהנשמה בקרבי, ואתה הטוב בעיניך עשה עמי: (לקוטי תפילות א) - מתוך תפילה קייח)

